forskellige ansøgere ud fra betingelserne i stillingsopslaget og principperne i vedtægtens artikel 27.

3. Sammenholdt med vedtægtens artikel 7 fastslår artikel 27 med hensyn til ansættelse, forfremmelse og placering af tjenestemænd, at alle fællesskabsinstitutioner dels skal tage hensyn til tjenestens interesser, og ikke til statsborgerskab, dels skal sikre en udvælgelse på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabernes medlemsstater.

   Institutionen afstemmer disse krav indbyrdes, når den i tilfælde, hvor de forskellige ansøgeres kvalifikationsbeviser stort set må ligestilles, anvender statsborgerskabet som udslaggivende faktor for at opretholde eller genskabe en geografisk ligevægt. I alle andre tilfælde må behovet for at bøde på en geografisk uligevægt imidlertid vige for tjenestens krav og vurderingen af ansøgernes personlige kvalifikationer.

   Ansættelsesmyndigheden kan således retmæssigt lade statsborgerskabet være udslaggivende, dog på betingelse af, at den i forvejen og på grundlag af en sammenlignende prøvelse har fastslået, at ansøgernes kvalifikationer i alt væsentligt er de samme.

I sag 85/82

BERNHARD SCHLOH, tjenestemand ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, bistået af advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Toni Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved dettes befuldmægtigede advokat R. O. Dalcq, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør for den juridiske tjeneste i Den europæiske Investeringsbank, H. J. Pabbruwe, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgte,

angående en påstand om annullation af afgørelsen om afslag på sagsøgerens ansøgning om stillingen som direktør i generaldirektorat A, direktorat III (budget og vedtægt), af afgørelsen om J. J. Kasel's udnævnelse til stillingen

samt af afgørelsen om afvisning af sagsøgerens klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Ved meddelelse til personalet nr. 83/81 F af 17. juni 1981 fra generalsekretariatet blev Rådets tjenestemænd orienteret om en ledig, nyoprettet stilling som »direktør for budgettet og vedtægten« (kategori A, lønklasse 2), hvis opgaver blev beskrevet således:

»— under generaldirektørens direkte ansvar lede en administrativ afdeling med følgende arbejdsområder:

— budget og finansforordninger/regnskabsføring

— vedtægten;

— bistå generaldirektøren og under dennes tilsyn opretholde sådanne passende kontrakter, som er nødvendige til vurdering af forhold, der er af betydning for arbejdets gang;

— foretage specialundersøgelser på højt niveau på ovennævnte områder på grundlag af et omfattende kendskab til De europæiske Fællesskabers almindelige politik.« [1]

Til stillingen krævedes følgende kvalifikationer:

»— tilhøre kategori A, lønklasse A 2;

1 — O. a. Dette og følgende citater af sagsakter er gengivet i Domstolens oversættelse.

— fuldførte universitetsstudier afsluttet med eksamensbevis eller tilsvarende faglig erfaring;

— indgående kundskaber i et af Fællesskabernes officielle sprog og tilfredsstillende kundskaber i et andet af Fællesskabernes officielle sprog«.

Fristen for indgivelse af ansøgninger var fastsat til den 8. juli 1981.

Ved generalsekretariatets meddelelse 86/81 F af 2. juli 1981 blev den første af ovennævnte kvalifikationer ændret som følger:

»tilhøre kategori A, lønklasse *A 2 eller A 3*«.

Ved generalsekretariatets meddelelse nr. 94/81 F af 6. juli 1981 blev fristen for indgivelse af ansøgninger ændret til 22. juli 1981.

Sagsøgeren, Bernhard Schloh, og fjorten andre tjenestemænd indgav ansøgning inden for den nævnte frist. Ved skrivelser af 31. juli 1981 meddelte generalsekretæren som ansættelsesmyndighed afslag på ansøgningerne. De fjorten ikke-luxembourgske ansøgere modtog identiske skrivelser af følgende indhold:

»Idet jeg henviser til Deres ansøgning om stillingen som direktør i generaldirektorat A, direktorat III, beklager jeg, efter at have gennemgået Deres ansøgning, at måtte meddele Dem, at jeg ikke kan imødekomme ansøgningen. Ved stillingsbesættelsen er det således nødvendigt at tage hensyn til ikke alene de for denne ledende stilling nødvendige fagkundskaber og erhvervserfaringer, men også opretholdelsen af en passende geografisk balance«.

I den skrivelse, der tilgik den eneste luxembourgske ansøger, havde sidste del af afsnittet imidlertid en anden ordlyd:

»Ved valget af ansøger til denne stilling er der taget hensyn til dels sikringen af en passende geografisk balance, dels de særlige kundskaber og erhvervserfaringer, som denne lederstilling kræver. Ud fra Deres baggrund et det min vurdering, at Deres særlige kundskaber og erfaringer ikke svarer til den nævnte lederstillings krav.«

Tre dage før disse breve blev afsendt indeholdt »Bulletin d'information« for 27.-28. juli 1981 fra Agence Europe følgende meddelelse:

»... Assisterende kabinetschef J. J. Kasel vil i øvrigt forlade Kommissionens tjenestegrene i september for at tiltræde en stilling som direktør i Rådets sekretariat«.

Ved afgørelse nr. 817/81 af 11. september 1981 truffet i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, udnævnte ansættelsesmyndigheden den luxembourgske statsborger J. J. Kasel til den ledige stilling. Nævnte Kasel var 35 år gammel og havde været ansat ved Kommissionen som midlertidigt ansat siden den 6. januar 1981 i lønklasse A 3 som assisterende kabinetschef hos Gaston Thorn. Kasel havde tidligere, ifølge oplysninger indeholdt i NOVA 11/81 af 10. december 1981, som tjenestemand i storhertugdømmet Luxembourgs udenrigsministerium fungeret som kabinetschef hos den luxembourgske regerings viceministerpræsident (november 1979), som førstesekretær ved Luxembourgs ambassade i Paris (november 1976) og som førstesekretær ved luxem-

bourgs faste repræsentation ved De europæiske Fællesskaber (januar 1976).

Tolv af de femten tjenestemænd, som havde indsendt ansøgning, herunder sagsøgeren Schloh, indgav individuel klage til Rådets generalsekretær i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2. Disse klager blev den 18. december 1981 afslået af udnævnelsesmyndigheden i enslydende afgørelser, der havde følgende ordlyd:

»Deres klage af 15. oktober 1961 har været genstand for min fulde opmærksomhed. Efter grundig, fornyet overvejelse ser jeg mig ikke i stand til at ændre min afgørelse, der er truffet under udøvelse af den vide skønsfrihed og betydelige handlefrihed, der tilkommer ansættelsesmyndigheden. Den anvendte fremgangsmåde er i øvrigt i overensstemmelse med den, der i de fleste tilfælde der blevet fulgt af Rådet ved udnævnelser til lønklasserne A 1 og A 2.«

Disse afgørelser blev senere efterfulgt af en skrivelse af 15. februar 1982, ligeledes fra Rådets generalsekretær, der havde følgende ordlyd:

»I fortsættelse af min skrivelse af 18. december 1981 og vores samtale af 5. februar 1982 skal jeg herved meddele Dem, at den sidste sætning i min skrivelse kun var en kommentar til afgørelsen i den første sætning og følgelig ikke er et egentligt led i denne afgørelse. Den kan således anses som uskrevet.

Jeg kan forsikre Dem om, at jeg for fremtiden, jfr. min redegørelse af 5. februar, i min embedsperiode som generalsekretær ikke har til hensigt af fravige de procedurer, der skal følges ved udnævnelse af tjenestemænd til lønklasse A 2.

Jeg har fundet det rigtigst at sende Dem nærværende skrivelse som supplement til min skrivelse af 18. december 1981, idet jeg har konstateret, at sidste del af skrivelsen har givet anledning til misforståelser. Idet jeg fastholder indholdet af min afgørelse af 18. december 1981, har sig ønsket hermed at uddybe mit standpunkt.«

På denne baggrund anlagde Schloh sag ved Domstolen ved stævning registreret på justitskontoret den 10. marts 1982.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har imidlertid anmodet Rådet om inden den mundtlige forhandling at fremlægge referatet af mødet den 15. og 16. september 1980 og skriftligt at besvare visse spørgsmål. Dette har Rådet efterkommet inden for den fastsatte frist.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

A) *Principalt:*

1. Sagen antages til realitetsbehandling.

2. Desuden:

2.1. Afvisningen ved skrivelse af 31. juli 1981 af sagsøgerens ansøgning om stillingen som direktør for budgettet og vedtægten (GD A, direktorat III) annulleres.

2.2. Afvisningen ved skrivelse af 18. december 1981 suppleret med skrivelse af 15. februar 1982 af sagsøgerens klage af 12. oktober 1981 annulleres.

2.3. Beslutningen af 11. september 1981 om udnævnelse af Kasel til direktør for budgettet og vedtægten (GD A, direktorat III) annulleres.

3. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

B) *Subsidiært:*

Inden sagens påkendelse bør domstolen kræve følgende:

1. at sagsøgte fremlægger ansøgningerne om forfremmelse til den omstridte stilling, og

2. at Rådets generalsekretær afgiver forklaring om den præcise begrundelse for, at han som udnævnelsesmyndighed:

— har afslået ansøgningerne om forfremmelse til den omstridte stilling fra fjorten ikke-luxembourgske A 3-tjenestemænd, navnlig for så vidt angår afslaget på sagsøgerens ansøgning,

— har valgt at følge proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, og

— har udnævnt Kasel til den omstridte stilling i medfør af denne procedure i henhold til artikel 29, stk. 2.

Rådet for De europæiske Fællesskaber har tiltrådt, at sagen antages til realitetsbehandling, men har i øvrigt nedlagt påstand om frifindelse og om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Første anbringende

Sagsøgeren har gjort gældende, at der foreligger overtrædelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1. litra c), sammenholdt med dennes artikel 4, stk. 3, idet udnævnelsesmyndigheden har foretaget den omstridte udnævnelse uden forinden at have givet meddelelse til personalet i de andre fællesskabsinstitutioner om den ledige stilling, selv om førnævnte vedtægtsbestemmelse pålægger sagsøgeren at undersøge, hvorvidt der foreligger eventuelle ønsker om forflyttelse af tjenestemænd fra de andre institutioner, inden den anvender artikel 29, stk. 2.

Rådet har ikke bestridt den givne fremstilling. I øvrigt har Rådet ikke taget stilling til anbringendets materielle indhold, men har gjort gældende, at sagsøgeren til støtte for et annullationssøgsmål vedrørende en udnævnelse kun kan støtte sig på de klagepunkter, som vedrører ham personligt, og ikke bekræftede eller stadfæstede klagepunkter, der vedrører andre ansøgere personligt (Domstolens dom af 29. 10. 1975, sag 81-88/74, Marenco m.fl., Sml. 1975, s. 1255). Da sagsøgeren således her i sagen ikke har en personlig interesse i at fremføre dette klagepunkt, må anbringendet følgelig afvises.

Sagsøgeren overlader spørgsmålet om anbringendets admittering til rettens afgørelse. Sagsøgeren har dog bemærket, at institutionernes forpligtelse til at overholde bestemmelserne om ansættelser udtrykker en almen interesse. Desuden finder sagsøgeren, at selv om det fremførte forhold eventuelt ikke selvstændigt kan gøres gældende, kan det påberåbes som et led i bevisførelsen for magtfordrejning (sagsøgerens tredje anbringende).

Rådet har i replikken anført, at det forhold, at den beskyttelse, som vedtægten tillægger tjenestemændene, er indført i almen interesse, ikke giver sagsøgeren adgang til at optræde som lovens eller institutionernes repræsentant, og Rådet finder, at anbringendet må afvises.

Andet anbringende

Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden har tilsidesat vedtægtens artikel 29, stk. 2, idet den har udnævnt en i forhold til Fællesskaberne ekstern person, om hvem det ikke er bevist, at han besad de særlige kvalifikationer, der blev krævet til den ledige stilling, eller om hvem det ifølge det af Rådets administration offentliggjorte »curriculum vitae« må anses, at han ikke har besiddet disse.

Rådet har for det første bestridt, at Kasel som midlertidigt ansat ved Kommissionen i lønklasse A 3 siden 6. januar 1981 på udnævnelsestidspunktet måtte anses for ikke at tilhøre Fællesskabet. Tværtimod varetog han opgaver, som var særligt egnede til at erhverve erfaring med hensyn til »Fællesskabets almindelige politik«. Under alle omstændigheder havde Kasel særlige forudsætninger for at bestride den pågældende stilling på grund af hans akademiske grader (»licence spéciale en droit administratif« og »diplôme en économie et finances« fra »Institut d'Études Politiques de Paris«) og erfaringer erhvervet i tidligere stillinger (juridisk konsulent i en bank og bagefter tjenestemand i Luxembourgs udenrigsministerium med opgaver vedrørende dels økonomi, dels Fællesskabernes almindelige politik).

Rådet har for det andet anført, at en udnævnelse til lønklasse A 2 på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2, ikke kræver specielle kvalifikationer, idet dette krav gælder i tilfælde, hvor der er tale om ansættelse i medfør af den nævnte bestemmelse af teknisk personale i lønklasser under lønklasse A 2. For så vidt angår højere stillinger, dvs. de egentlige »stabs«-stillinger, har institutionen en stort set diskretionær handlefrihed og en stor skønsfrihed med hensyn til tjenestens interesse, da der er tale om stillinger, til hvilke de fornødne kvalifikationer navnlig drejer sig om menneskelige egenskaber og kvaliteter samt evnen til at lede, til kontakter på højt plan og til at kombinere, og ikke om fagkundskaber. Der hersker således ikke noget forbud mod i lønklasse A 2 at ansætte personer udrustet med mindre faglige kvalifikationer end eksisterende A3-tjenestemænd, idet den faglige viden normalt stilles til rådighed for tjenestemænd på det højeste niveau af medarbejdere med specialviden.

I den foreliggende sag har ansættelsesmyndigheden efter at have gennemgået de indkomne ansøgninger, skrevet til ansøgerne og meddelt dem, at deres ansøgning ikke kunne imødekommes, da deres faglige kvalifikationer og erfaringer ikke svarede til de særlige opgaver, der skulle bestrides i den ledige stilling, nærmere betegnet en nyoprettet direktørstilling, for hvilken det var nærliggende at benytte en anden procedure end udvælgelsesprøve i søgningen efter en person, der var i besiddelse af særlige kvalifikationer på direktørniveau. I sine skrivelser har ansættelsesmyndig-

heden desuden understreget kravet om opretholdelse af en passende geografisk ligevægt. Ved denne fremgangsmåde har den intet retsstridigt foretaget sig, idet den besidder en vid skønsfrihed mht. tjenestens interesser og vurderingen af en udnævnt tjenestemands kvalifikationer.

Sagsøgerens standpunkt ville efter Rådets opfattelse i realiteten indebære, at højere stillinger kun kunne besættes ved forfremmelse på grundlag af anciennitet, hvilket ikke ville have støtte i vedtægtens bestemmelser.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kasel på tidspunktet for udnævnelsen til den omstridte stilling — selv om han ikke kunne hævdes at være »ekstern« i forhold til Fællesskabet — ikke havde status som tjenestemand, hvilket må være tilstrækkeligt til at begrunde det pågældende anbringende.

For så vidt angår specielle fagkundskaber — som Kasel under alle omstændigheder skulle savne — har sagsøgeren anerkendt, at sådanne ikke er generelt fastsatte som betingelse for ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2. Sagsøgeren finder imidlertid, at sådanne kundskaber i den foreliggende sag er uundværlige. Dette fremgår af stillingsbeskrivelsen og navnlig af den omstændighed, at stillingens indehaver skal være i stand til at udføre »specialundersøgelser på højt niveau« inden for budget- og vedtægtsområdet. Endvidere har ansættelsesmyndigheden selv omtalt nødvendigheden af disse fagkundskaber i skrivelsen med afslag til den luxembourgske ansøger, hvilket afslag netop blev begrundet med ansøgerens manglende specialkundskaber og specialerfaring.

Sagsøgeren har endvidere anført, at anvendelsen af proceduren ifølge vedtægtens artikel 29, stk. 2, indebærer, at den udnævnte person i hvert fald ikke har ringere kvalifikationer end de fungerende tjenestemænd, der kan forfremmes til den pågældende stilling. Det er intetsteds i vedtægten bestemt, at lønningsklasserne A 1 og A 2 skal anses som stabsstillinger, til hvilke der kræves evner til at lede, til at holde kontakt på meget højt niveau og til at foretage synteser. Den såkaldte »evne til kontakt på meget højt niveau« er uden mening, mens evnen til at lede kræves til enhver ledelsesstilling, og evnen til at kombinere gælder for hele A-kategorien. Der findes ingen uoverstigelige barrierer mellem henholdsvis lønklasserne A 7 til A 3 og A 2 til A 1. Adskillige tjenestemænd, der i dag gør tjeneste i lønklasse A 2 ved Rådet, har på et tidspunkt i deres karriere været tjenestemænd i lønklasse A 5. Desuden blev to af de fjorten tjenestemænd, der ansøgte om den ledige stilling, den 27. juli 1981 forfremmet til A 2, men modtog ikke desto mindre den 31. juli 1981 en skrivelse identisk med skrivelserne til de øvrige ansøgere, således at de med fire dages mellemrum af udnævnelsesmyndigheden blev anset for henholdsvis egnede og uegnede til at bestride en direktørstillings opgaver.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at sagsøgte forsøger at tillægge skrivelsen af 31. juli 1981 et andet

indhold end det, der følger af dens ordlyd, samt at fordreje stævningens indhold, hvor det intetsteds hævdes, at højere stillinger kun kan besættes ved forfremmelse efter anciennitet.

Rådet har i sin duplik bestridt, at sagsøgerens synspunkter har støtte i vedtægtens bestemmelser eller i opslaget om den ledige stilling. Vedtægtens artikel 29, stk. 2, omhandler to forskellige situationer, nemlig henholdsvis ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 (første led) og særlig tilfælde af ansættelse i stillinger i lønklasser under A 2, hvortil kræves specielle kvalifikationer (andet led). Det er således kun i det andet tilfælde, at det kan gøres gældende, at institutionen inden den benyttede undtagelsesreglen skulle have undersøgt, om der ikke ad normal vej, dvs. gennem forfremmelse, intern udvælgelsesprøve eller forflyttelse af tjenestemænd fra andre institutioner, var mulighed for at besætte den ledige stilling. Når der derimod er tale om at udnævne en A2-tjenestemand, var udnævnelsesmyndigheden i sin fulde ret til i tjenestens interesse at udnævne en person, der var midlertidigt ansat i lønklasse A 3, da stillingsopslaget alene stillede krav om, at ansøgere skulle tilhøre lønklasserne A 2 eller A 3.

For så vidt angår sagsøgerens standpunkt, hvorefter en person, som er udnævnt i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 2, første led, skal have mindst de samme faglige kvalifikationer, som de fungerende A3-tjenestemænd, der kunne forfremmes, har ikke den mindste støtte i vedtægtens bestemmelser, da den førnævnte bestemmelse ikke kræver bestemte kvalifikationer, bortset fra evne til at lede, have kontakt på meget højt niveau og foretage en syntese.

Rådet har ikke bestridt, at det faglige element ligeledes spiller en vigtig rolle, for så vidt angår opfyldelse af kvalifikationerne til den omstridte stilling. Rådet mener imidlertid, at dette element skal betragtes ud fra det særlige synspunkt, at der er tale om en lederstilling. De opgaver, der udføres af tjenestemændene i kategori A, kan opdeles på følgende måde:

a) foretagelse af *undersøgelser,* svarende til de nederste lønklasser, der indebærer analyse af særskilte problemer, inden disse indgår i en højere enhed,

b) opgaver med *planlægning,* svarende til de mellemste lønklasser, der indebærer analyse af et samlet problemområde og undersøgelse af mulige løsninger, og

c) opgaver med *syntese og ledelse,* svarende til de to øverste lønklasser, der indebærer syntese af specielle og generelle undersøgelser, gennemført af medarbejderne, samt valget blandt de muligheder, der skal følges i medfør af Fællesskabets almindelige politik og heraf følgende orientering for den administrative enheds arbejde.

Selv om det ikke kan nægtes, at undersøgelses- og planlægningsarbejde forudsætter en del syntese og omvendt, kan det imidlertid ikke bestrides, at evnen til at lede, til kontakt på meget højt niveau og til syntese med henblik på gennemførelse af Fællesskabernes almindelige politik for de højeste stillingers vedkommende må anses som afgørende og klart vigtigere end det faglige element.

Rådet har dog under alle omstændigheder fastholdt, at Kasel både besad de nævnte evner til at lede, have kontakt og foretage syntese, samt særdeles bemærkelsesværdige fagkundskaber, således som det fremgik af hans akademiske grader og faglige erfaringer, mens det ikke fremgår, at sagsøgeren besidder særlige kvalifikationer med hensyn til budgetområdet og Fællesskabernes tjenestemandsstand. Ansættelsesmyndigheden kan således næppe anses for at have overskredet grænserne for sin skønsbeføjelse.

Tredje anbringende

Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden har tilsidesat vedtægtens artikel 27 ved at have forbeholdt en stilling for en statsborger fra en bestemt medlemsstat, eller ved at have fulgt en ulovlig beslutning truffet af Rådet inden ansættelsesproceduren var iværksat. Sagsøgeren har tillige gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden har gjort sig skyldig i magtfordrejning ved at have forbeholdt og dernæst udnævnt en bestemt person til en ledig stilling, allerede før ansættelsesproceduren var indledt.

Rådet har gjort gældende, at de luxembourgske statsborgere på tidspunktet for den omtvistede udnævnelse ikke var tilstrækkeligt repræsenteret i kategori A ved Rådet, samt at nationaliteten kan tildeles den udslaggivende rolle for at sikre en geografisk balance, når der foreligger lige egnede ansøgere, således som Domstolen flere gange har fastslået. Rådet har endvidere gjort gældende, at da der her i sagen er tale om lige egnede ansøgere, kan det under alle omstændigheder påberåbe sig den skønsfrihed, som tilkommer ansættelsesmyndigheden med hensyn til vurderingen af tjenestens interesser og de pågældende tjenestemænds individuelle kvalifikationer.

For så vidt angår magtfordrejning, har Rådet anført, at sagsøgerens anbringende ikke støttes af relevante, samstemmende objektive forhold, hvoraf det skulle fremgå, at beslutningen er blevet truffet af hensyn til andre formål end tjenestens interesser, således som det kræves ifølge Domstolens faste praksis.

Sagsøgeren har i sin repblik vedrørende det første punkt gjort gældende, at nationaliteten ikke har kunnet være udslaggivende til fordel for en ansøger, hvis kvalifikationer måtte formodes at kunne ligestilles med de øvrige ansøgeres, eftersom Kasel her i sagen ikke var ansøger — og heller ikke kunne være det, da han ikke var tjenestemand — på tidspunktet for ansættelsesproceduren i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1. Under alle omstændigheder var der her i sagen ikke tale om samme kvalifikationer, da Kasel ikke havde særlige kvalifikationer med hensyn til budget og vedtægten. På tidspunktet for forfremmelsesproceduren virkede nationaliteten

således ikke som en prioritering, men som en udelukkelse af alle ansøgere, hvilket bekræftes af afslagene til de ansøgende ikke-luxembourgske tjenestemænd.

For så vidt angår magtfordrejning, har sagsøgeren gjort gældende, at en sådan følger af det forhold, at den pågældende stilling ikke alene blev forbeholdt en statsborger fra en bestemt medlemsstat, men endog en bestemt person, inden den pågældende procedure var indledt. Til støtte for dette standpunkt har sagsøgeren opstillet en liste over indicier, som efter hans opfattelse alle er samstemmende og relevante:

— De fjorten ikke-luxembourgske A3-tjenestemænds ansøgninger blev afslået uden vurdering af deres kvalifikationer og alene på grundlag af nationalitet.

— Ansøgningen fra den eneste luxembourgske medansøger blev derimod afslået under henvisning til spørgsmålet om vedkommendes kundskaber og særlige erfaringer, mens det nu påstås, at kundskaber og særlige erfaringer ikke spillede nogen rolle for den omstridte stilling.

— To tjenestemænd, hvis ansøgning var blevet afslået, blev på samme tidspunkt forfremmet til lønklasse A 2, hvilket viser, at de således opfyldte de nødvendige kvalifikationer for at udfylde en stilling i denne lønklasse. Imidlertid modtog de samme standardskrivelse med afslag på deres ansøgning som de øvrige, hvilket indicerer, at der ikke blev foretaget en konkret bedømmelse af ansøgningerne.

— Udnævnelsesmyndigheden gav ikke meddelelse om den pågældende ledige stilling til personalet i de øvrige institutioner.

— Kasel besad næppe de kvalifikationer, som blev krævet i stillingsopslaget, hvilket indirekte anerkendes af sagsøgte.

— Ved i sit svarskrift at have erklæret, at ansøgningerne fra A3-tjenestemændene blev undersøgt »i fornødent omfang«, har Rådet indrømmet, at denne undersøgelse alene skete »pro forma«.

— Meddelelsen fra Agence Europe bragte nyheden om Kasel's udnævnelse allerede inden forfremmelsesproceduren var afsluttet, og inden Kasel havde mulighed for at indsende ansøgning.

— I sin skrivelse af 15. februar 1982 skrev Rådets generalsekretær på en meget sigende måde, at han »for fremtiden« ville sikre, at der ikke blev afveget fra den procedure, der skulle følges ved udnævnelse af A2-tjenestemænd.

— Det fremgår af referatet af Rådets møde den 15. og 16. september 1980, at efter udnævnelsen af den nye generalsekretær for Rådet (en dansker i en stilling, der tidligere blev beklædt af en luxembourger), at der blev lovet den luxembourgske repræsentant, at forholdet »snarest« skulle »udlignes«.

— Det fremgår af et interview, som Luxembourgs faste repræsentant ved De europæiske Fællesskaber, hr. Dondelinger, gav til en avis, at udnævnelsen af Kasel netop var blevet

besluttet som den nævnte »udligning«.

— En samtale med Rådets generalsekretær, som repræsentanter for generalsekretariatets tyve A3-tjenestemænd udbad sig den 8. juli 1981 med henblik på at forebringe, at udnævnelsen burde foretages inden for institutionen, blev først tilstået den 10. september, samme dag som udnævnelsen af Kasel blev bekendtgjort.

Rådet har i sin duplik gjort gældende, at hvis nationaliteten virkelig havde været det eneste udvælgelseskriterium ved besættelsen af den omtvistede stilling, var luxembourgeren blandt de femten ansøgere blevet udnævnt, hvilket imidlertid ikke blev tilfældet, da hans ansøgning blev afslået på grund af manglende faglige kvalifikationer. I øvrigt blev de fjorten andre ansøgere afvist ikke på grund af latente nationalitetsgrunde, men ligeledes efter en vurdering af kandidaternes evner og kvalifikationer. På dette punkt er sagsøgerens udlægning af skrivelserne af 31. juli 1981 ubegrundet og vilkårlig.

Sagsøgte har endvidere atter fastholdt, at Kasel besidder de fornødne faglige kundskaber til den pågældende stilling, mens dette ikke er tilfældet for sagsøgerens vedkommende. Rådet påberåber sig på ny den vide skønsfrihed, som ansættelsesmyndigheden råder over med hensyn til de individuelle kvalifikationer hos de tjenestemænd, den udnævner, alene med forbehold mht. tjenestens interesser og et åbenbart fejlskøn, idet det gør gældende, at det er tilstrækkeligt at sammenligne Kasel's kvalifikationer og faglige erfaring med sagsøgerens til at fastslå, at der ikke er begået et åbenbart fejlskøn.

For så vidt angår anbringendet om magtfordrejning, har Rådet gjort gældende, at de af sagsøgeren påberåbte indicier er irrelevante og utilstrækkelige. Navnlig kan Rådet ikke anklages for at være forudindtaget på grundlag af beslutningerne truffet den 15. og 16. september 1980. Meddelelsen udsendt af l'Agence Europe afspejler enten en indiskretion eller visse personers ønsker, men beviser ikke, at der foreligger magtfordrejning. Udtalelserne fra Dondelinger til den luxembourgske presse må helt stå for vedkommendes egen regning. Under alle omstændigheder skal udtalelserne vurderes ud fra den indenrigspolitiske kontekst, hvori de blev fremsat. Hvorom alting er, beviser de ikke, at genskabelsen af den geografiske ligevægt blev gennemført uden behørigt hensyn til kravet om kvalifikationer hos den til stillingen udnævnte person. Endelig kan generalsekretærens skrivelse af 15. februar 1982 næppe anses at indebære andet end en anerkendelse af, at udnævnelsen af Kasel fraveg praksis.

Fjerde anbringende

Sagsøgeren har gjort gældende, at afslaget på hans administrative klage stred mod vedtægtens artikel 25, stk. 2, hvorefter enhver afgørelse, der indeholder et klagepunkt, skal være begrundet. Når i den foreliggende sag en klage, der indeholdt en grundig gennemgang både af faktum og jus og omfattede ca. 50 sider, blev besvaret med blot et par linjer om fastholdelse og omtale af sagens prøvelse som »indgående«, er

dette klart utilstrækkeligt. En sådan begrundelse åbner ikke mulighed for domstolskontrol, mens det efter Domstolens faste praksis er formålet med begrundelsespligten både at gøre det muligt for vedkommende at bedømme, om afgørelsen er behæftet med en fejl, der kan anfægte dens lovlighed, samt at muliggøre domstolskontrol.

Rådet har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke var forpligtet til systematisk at tilbagevise alle argumenter i klagerne, samt at en henvisning til afgørelsens skønsmæssige karakter og myndighedens omfattende skønsfrihed på området er tilstrækkelig til, at begrundelsespligten må anses for opfyldt. Under alle omstændigheder er begrundelsens kortfattethed ikke til hinder for, at prøvelsen af sagsøgerens klage var »indgående«.

Sagsøgte har endvidere tilføjet, at ansættelsesmyndigheden ifølge Domstolens faste praksis ikke er forpligtet til at begrunde forfremmelser over for ikkeforfremmede ansøgere, idet indholdet af en sådan begrundelse kan være til skade for disse eller i hvert fald for visse af disse. Det samme må derfor gælde for afslag på klager fremsat over en udnævnelse.

Sagsøgeren har i replikken anført, at når Rådet i sit svar alene har udtalt, at den trufne afgørelse er omfattet af den vide skønsfrihed og omfattende handlefrihed, som tilkommer myndigheden på dette område, er der blot tale om at nævne et almindeligt princip uden nogen tilknytning til den konkrete sag, således at Rådet ikke har begrundet sin afgørelse, idet man på grundlag af et sådant svar ikke kan tage stilling til, om afslaget på klagen er begrundet, eller om det er behæftet med en fejl, hvormed dets lovlighed kan anfægtes. I øvrigt foreligger der begrundelsespligt i forbindelse med alle afgørelser vedrørende klager. Dette fremgår af vedtægtens artikel 91, stk. 3, hvorefter der løber en ny frist for retsforfølgning i det tilfælde, hvor et udtrykkeligt afslag er givet efter en stiltiende afgørelse, men inden udløbet af fristen for retsforfølgning. Meningen med bestemmelsen er denne, at da den udtrykkelige afgørelse under alle omstændigheder skal være begrundet, skal en ny frist gøre det muligt for den pågældende at efterprøve denne begrundelse og på grundlag af denne afgøre, hvorvidt der skal anlægges sag eller ej.

Rådet har svaret, at det i den foreliggende sag klart fremgår af begrundelsen — uanset dettes kortfattethed — for afslaget, at ansættelsesmyndigheden i sin skønsmæssige vurdering af tjenestens interesser har fundet, at udnævnelsen af Kasel i størst omfang imødekom tjenestens krav, idet der var tale om en person, som kunne bestride de pågældende opgaver og samtidig kunne genskabe den midlertidigt forrykkede geografiske balance.

IV — Besvarelse af spørgsmål stillet af Domstolen

Som svar på de spørgsmål, Domstolen har stillet til Rådet, har dette afgivet følgende svar:

a) Meddelelse til personalet nr. 83/81 samt ændringerne hertil blev — som i øvrigt alle meddelelser til personalet

vedrørende ledige stillinger ved Rådet — tilsendt administrationscheferne ved de andre institutioner. Idet man må gå ud fra, at administrationscheferne har været klar over, at fremsendelsen skulle betragtes som en stiltiende anmodning om opslag, og at opslag af meddelelsen om ledige stillinger også faktisk er sket, er den ledige stilling blevet bragt til de øvrige institutioners tjenestemænds kundskab. Der er i sagen imidlertid ikke sket meddelelse om overflyttelse mellem institutioner. Hvad dette angår skal det bemærkes, at meddelelser om overflyttelse mellem institutioner, når sådanne forekommer, i almindelighed ikke fremkalder ansøgere, eller kun få sådanne, blandt tjenestemændene ved andre institutioner.

b) Det første opslag om ledige stillinger henvendte sig alene til tjenestemænd tilhørende lønklasse A 2. Med offentliggørelse af en berigtigelse, der åbnede mulighed for, at tjenestemænd i lønklasse A 3 kunne tilkendegive deres interesse for stillingen, ønskede ansættelsesmyndigheden tillige at få undersøgt mulighederne for at besætte stillingen ved forfremmelse. Det skal i øvrigt bemærkes, at ingen tjenestemænd i lønklasse A 2 reflekterede, mens 17 tjenestemænd i lønklasse A 3 reagerede på opslaget. Det var efter offentliggørelse af denne berigtigelse, at ansøgningsfristen blev forlænget.

c) Der foreligger ingen dokumentation vedrørende den sammenlignende bedømmelse af ansøgernes faglige kvalifikationer. Ansættelsemyndigheden er her bundet af de af Domstolen fastlagte principper, jfr. navnlig dommen af 11. maj 1978 i sag 34/79, Sml. 1978, s. 1112, hvoraf følger, at

Kommissionen såvel med hensyn til ansættelse som fritagelse fra stillingen for A1- og A2-tjenestemænds vedkommende har en vid skønsbeføjelse, der indebærer en vid dispositionsmargen, såvel med hensyn til de objektive, tjenestlige krav, som med hensyn til bedømmelsen af de pågældende tjenestemænds kvalifikationer og den omhyggelige prøvelse af sagens omstændigheder.

d) Stillet over for det røre, som udnævnelsen af Kasel fremkaldte hos visse personer, har generalsekretæren med sin skrivelse af 15. februar 1982 for at berolige blot villet fastslå sin almindelige holdning og bekræfte, at han ikke havde til hensigt at fravige reglerne.

V — Mundtlig forhandling

Under den mundtlige forhandling den 20. januar 1983 har sagsøgeren ved advokat Lebrun og Rådet ved advokaterne Dalcq og Grossman, som befuldmægtigede, afgivet mundtlige indlæg. Under retsmødet fremlagde sagsøgerens advokat yderligere et dokument, og Domstolen anmodede Rådet om snarest muligt at fremlægge yderligere dokumenter og skriftligt at redegøre for, hvilken procedure der var fulgt ved udnævnelsen.

Rådet har opfyldt disse anmodninger den 1. februar 1983 ved at fremlægge en mappe med dokumenter indeholdende blandt andet en skrivelse fra generalsekretæren samt de af generaldirektøren for personale og administration til generalsekretæren oversendte ansøgninger. De fremlagte akter er ligeledes blevet tilstillet sagsøgeren, der den 17. februar

1983 har fremsat en kort kommentar til det i sagen nyt fremkomne.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. marts 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 10. marts 1982, har tjenestemand i lønklasse A 3 ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, Bernhard Schloh, anlagt sag med påstand om annullation: a) af det afslag på hans ansøgning om stillingen som direktør for budgettet og vedtægten (GD A, direktorat III), som han modtog den 31. juli 1981, b) af afgørelsen af 11. september 1981 om udnævnelse af J. J. Kasel til den nævnte stilling, og c) af afslaget på hans klage af 12. oktober 1981, som han modtog ved skrivelser af 18. december 1981 og 15. februar 1982.

2 Rådets tjenestemænd blev underrettet om den pågældende ledige stilling, der var nyoprettet, ved meddelelse nr. 83/81 F af 17. juni 1981 fra generaldirektøren for administrationen. Meddelelsen blev senere ændret ved to »corrigenda«, nemlig henholdsvis meddelelse nr. 86/81 F af 2. juli 1981, der udvidede adgangen til at indgive ansøgninger til ansatte i lønklasse A 3, og meddelelse nr. 94/81 F af 6. juli 1981, der udsatte ansøgningsfristen fra den 8. til den 22. juli 1981.

3 Ifølge Rådet oplysninger under sagen blev de pågældende meddelelser fremsendt til administrationscheferne for de andre fællesskabsinstitutioner, men uden anmodning om at bringe dem til tjenestemændenes kundskab. Under alle omstændigheder må det anses for godtgjort, at en formel udsendelse af meddelelse om overflytning mellem institutioner ikke har fundet sted i sagen.

4 Sagsøgeren, 16 andre tjenestemænd ved Rådet i lønklasse A 3 — herunder en luxembourgsk tjenestemand ved navn Feipel — samt J. J. Kasel, der var midlertidigt ansat i lønklasse A 3 ved Kommissionen, indgav ansøgning inden

for den fastsatte frist. En ansøgning blev indgivet efter fristens udløb af en anden tjenestemand ved Rådet. Rådets generalsekretær forkastede som ansættelsesmyndighed alle ansøgningerne fra Rådets tjenestemænd ved skrivelser af 31. juli 1981.

5 Skrivelserne til de ikke-luxembourgske ansøgere var enslydende og indeholdt følgende begrundelse af afslagene:

»... Ved stillingens besættelse er det således nødvendigt at tage hensyn til ikke alene de for denne ledende stilling nødvendige fagkundskaber og erhvervserfaringer, men også opretholdelsen af den geografiske balance«.

I skrivelsen til den luxembourgske tjenestemand, Feipel, indeholdt afslaget derimod følgende begrundelse:

»... Ved besættelsen af denne stilling er der taget hensyn til dels en passende geografisk balance, dels de særlige kundskaber og erhvervserfaringer, som denne lederstilling kræver. Ud fra Deres baggrund er det min vurdering, at Deres særlige kundskaber og erfaringer ikke svarer til den nævnte lederstillings krav«.

6 Ansøgeren Feipel havde vedlagt sin ansøgning en »forklarende note«, hvori han bebrejdede Rådet, at det havde forbeholdt den nyoprettede stilling for en luxembourgsk tjenestemand, hvis navn allerede var kendt. Indsigelsen havde følgende ordlyd:

»Ligesom mine øvrige A3-kolleger indsender jeg hermed ansøgning uden at gøre mig nogen forhåbninger og alene med det formål, at man ikke senere skal kunne hævde, at man på grund af manglende ansøgere fra generalsekretariatet har været tvunget til at tage en person udefra.

Jeg, såvel som alle mine A3-kolleger, er fuldt ud bekendt med, at den ved meddelelsen opslåede »ledige« stilling vil blive besat med en luxembourgsk tjenestemand, som bliver »indplantet« udefra. Man kender den pågældendes navn, curriculum vitae og nuværende stilling. Jeg vil ikke fremsætte bemærkninger om hans alder eller kvalifikationer i almindelighed, men dog anføre en enkelt ting, nemlig at han aldrig i løbet af sin korte karriere har beskæftiget sig med budgetproblemer!«

7 Tre dage før afsendelsen af afslaget på ansøgningerne fra tjenestemændene, indeholdt Agence Europe's nyhedsbulletin for den 27. - 28. juli følgende oplysning:

»... Vicekabinetchef J. J. Kasel vil i øvrigt forlade Kommissionens tjeneste i september for at tiltræde en stilling som direktør i Rådets sekretariat«.

8 Ved afgørelse nr. 817/81 af 11. september 1981, truffet i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, udnævnte ansættelsesmyndigheden til den ledige stilling den 35-årige luxembourgske statsborger J. J. Kasel, som siden den 6. januar 1981 havde været ansat ved Kommissionen som midlertidigt ansat i lønklasse A 3 og med stilling som vicekabinetschef hos Kommissionens præsident. Det er under den mundtlige forhandling oplyst, at Kasel den 13. juli 1981 havde indgivet en ansøgning, der var dateret den 9. juli. Ansøgningen havde form af en skrivelse, som var stilet direkte til generalsekretæren.

9 Efter Kasel's udnævnelse og efter at have modtaget afslag på deres ansøgninger indgav sagsøgeren og elleve andre tjenestemænd den 15. oktober 1981 individuelle klager i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2. Sagsøgeren gjorde i sin klage navnlig gældende, at udnævnelsen af Kasel kun var et udslag af politisk »kompensations«-aftaler, der skulle være indgået under Rådets 655. samling den 15. og 16. september 1980 i forbindelse med den luxembourgske generalsekretærs tilbagetræden. Klagerne blev afvist ved enslydende afgørelser truffet af ansættelsesmyndigheden den 18. december 1981. Afgørelserne havde følgende ordlyd:

»Deres klage af 15. oktober 1981 har været genstand for min fulde opmærksomhed. Efter grundig, fornyet overvejelse ser jeg mig ikke i stand til at ændre min tidligere afgørelse, der er truffet under udøvelse af den vide skønsfrihed og betydelige handlefrihed, der tilkommer ansættelsemyndigheden. Den anvendte fremgangsmåde er i øvrigt i overensstemmelse med den, der i de fleste tilfælde er blevet fulgt af Rådet ved udnævnelser til lønklasserne A 1 og A 2«.

10 Disse skrivelser fremkaldte ifølge sagsøgeren stærke protester, navnlig for så vidt angår sidste sætning, der ikke var i overensstemmelse med kendsgerningerne, eftersom besættelse af A2-stillinger gennem forfremmelse eller intern ansættelse var hovedreglen ved Rådets generalsekretariat. Dette var baggrunden for, at der den 5. februar 1982 fandt en drøftelse sted mellem ansættelsesmyndigheden og de pågældende tjenestemænd. Den 15. februar sendte generalsekretæren de pågældende tjenestemænd en skrivelse, der bl.a. indeholdt følgende udtalelser:

»... jeg kan meddele Dem, at den sidste sætning i min skrivelse kun var en kommentar til afgørelsen i den første sætning og følgelig ikke et egentligt led i denne afgørelse. Den kan således anses som uskrevet.

Jeg kan forsikre Dem om, at jeg for fremtiden, jfr. min redegørelse af 5. februar, i min embedsperiode som generalserketær ikke har til hensigt at fravige de procedurer, der skal følges ved udnævelse af tjenestemænd til lønklasse A 2«.

11 For så vidt angår gennemførelsen af ansættelsesproceduren på grundlag af stillingsopslaget, skal det bemærkes, at Rådet ved skrivelse af 31. januar 1983 på Domstolens anmodning har fremlagt akterne vedrørende ansøgerne bilagt en skrivelse fra generalsekretæren af samme dato med følgende ordlyd:

»The candidatures of the 17 internal candidates who had applied within the fixed time-limit were examined at a meeting on 15 July 1981 in which participated — besides me — the Director-General for Administration, the Director responsible for staff matters and the Head of the Private Office.

A similar examination of an internal candidate who had applied after the fixed time-limit took place on 24 July 1981.

On the basis of the above-mentioned comparative examinations, I decided that none of the candidates should be appointed.

After this date no further candidature for the post in question was received.

My decision was communicated in writing to the Director-General for Administration on 24 July 1981.«

12 Dette er baggrunden for den af Bernard Schloh anlagte sag, hvorunder han til støtte for sin påstand har påberåbt sig følgende anbringender:

1) Da Rådet ikke har givet meddelelse om den ledige stilling til personalet ved de andre fællesskabsinstitutioner, forligger der en tilse; desættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c), og artikel 4, stk. 3.

2) Rådet har tillige tilsidesat vedtægtens artikel 29, stk. 2, ved at have udnævnt en person, som ikke tilhørte fællesskabsinstitutionerne, og som heller ikke var i besiddelse af de fornødne kvalifikationer til den ledige stilling, eller i hvert fald var mindre kvalificeret end de »interne« ansøgere.

3) Desuden har Rådet tilsidesat vedtægtens artikel 27, idet den pågældende stilling blev forbeholdt en statsborger fra en bestemt medlemsstat; ansættelsesmyndigheden har ligeledes gjort sig skyldig i magtfordrejning ved at have forbeholdt stillingen for en bestemt person, allerede inden ansættelsesproceduren var indledt.

4) Rådet har endelig tilsidesat vedtægtens artikel 25, stk. 2, idet afslaget på sagsøgerens klage ikke er tilstrækkeligt begrundet.

Første anbringendes admittering

13 Rådet har rejst afvisningsindsigelse vedrørende det første anbringende, idet det har gjort gældende, at sagsøgeren savner retlig interesse i at gøre gældende, at den ledige stilling ikke er blevet meddelt personalet i andre fællesskabsinstitutioner end Rådet, da denne undladelse ikke er til skade for sagsøgeren.

14 Indsigelsen må anses for berettiget. Selv om institutionernes forpligtelse til at følge ansættelsesbestemmelserne afspejler en almen interesse, således som sagsøgeren har gjort gældende, har han dog ikke kompetence til at handle i lovens eller institutionernes interesse og kan ikke til støtte for et annullationssøgsmål vedrørende en udnævnelse gøre andre end sine egne indsigelser gældende. Anbringendet må følgelig afvises.

De øvrige anbringender

15 Sagsøgerens andet anbringende går ud på, at en anvendelse af undtagelsesproceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2, ved udnævnelser til lønklasse A 2 og A 1 indebærer, at når en person, som ikke tilhører fællesskabsinstitutionerne, udnævnes efter en anden procedure end udvælgelsesprøve, skal vedkommende mindst have kvalifikationer svarende til allerede ansatte tjenestemænd, der kan forfremmes til den pågældende stilling. Rådet hævdes ikke at have fulgt disse regler, da den ansatte person kom »udefra«, da han ikke havde tjenestemandsstatus, og da han ikke var i besiddelse af de krævede kvalifikationer, således som disse var fastsat i stillingsopslaget og stiltiende anerkendt af ansættelsesmyndigheden i de skriftlige afslag til de »interne« ansøgere. J. J. Kasel's manglende kvalifikationer hævdes at fremgå af hans curriculum vitae, som Rådets administration har offentliggjort.

16 Sagsøgrens tredje anbringende er snævert forbundet med det andet anbringende og går for det første ud på, at der foreligger tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27, navnlig sidste stykke, derved at ansættelsesmyndigheden på forhånd har forbeholdt den ledige stilling for en statsborger fra en bestemt medlemsstat, nemlig Luxembourg. Det skulle være med henblik på den »kompensation«, som var blevet lovet storhertugdømmets repræsentant under Rådets samling den 15. og 16. september 1980, at den nyoprettede stilling blev forbeholdt J. J. Kasel. Selv om det er rigtigt — anfører sagsøgeren — at det følger af vedtægtens artikel 27, stk. 1, at der ved ansættelsen af tjenestemænd i videst muligt omfang også skal sikres en geografisk ligevægt mellem medlemsstaternes statsborgere, og at ønsket om en »kompensation« til Luxembourg for tabet af en direktørpost i Rådets sekretariat på sin vis kunne være berettiget, bestemmes det dog i artikel 27, stk. 3, at ingen stilling kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat. I den foreliggende sag har ansættelsesmyndigheden forbeholdt den nyoprettede stilling for en luxembourgsk statsborger, endog før ansættelsesproceduren vedrørende stillingen var indledt. Sagsøgeren har dernæst vedrørende artikel 27, stk. 1, gjort gældende, at den geografiske faktor efter Domstolens faste praksis kun kan gøre udslaget i tilfælde, hvor ansøgerne klart er lige velkvalificerede. Dette var ikke tilfældet i den foreliggende sag, da J. J. Kasel var mindre kvalificeret

end de »interne« ansøgere, hvortil kom, at ansættelsesproceduren var blevet iværksat i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, således at J. J. Kasel ikke kunne være ansøger på dette stadium, da han ikke var tjenestemand.

17 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke alene forbeholdt den ledige stilling for en luxembourgsk statsborger, men at stillingen, allerede inden ansættelsesproceduren var iværksat, var tiltænkt en bestemt person, nemlig J. J. Kasel, uden at dennes evner og kvalifikationer var blevet bedømt. Ansættelsesmyndigheden hævdes herved at have gjort sig skyldig i magtfordrejning. Til støtte herfor har sagsøgeren opstillet en række indicier, som han finder er både samstemmende og relevante, og som han mener beviser den påståede retsstridighed.

18 Rådet har på sin side for det første gjort gældende, at J. J. Kasel på ingen måde savnede de for stillingen nødvendige kvalifikationer, men tværtimod i kraft af sine akademiske grader og erfaringer indvundet i tidligere ansættelser ville være særlig egnet til at beklæde den. Rådet har desuden gjort gældende, at J. J. Kasel på udnævnelsestidspunktet i flere måneder havde været midlertidigt ansat ved Kommissionen i lønklasse A 3 og følgelig ikke kunne anses som en ansøger »udefra« i forhold til fællesskabsinstitutionerne.

19 Rådet har for det andet gjort gældende, at en udnævnelse til lønklasse A 2 på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2, som sket i sagen, ikke kræver særlige faglige kvalifikationer, men »evne til at lede, foretage syntese og holde kontakt på meget højt niveau«. Rådet har yderligere påberåbt sig den vide skønsfrihed, som ansættelsesmyndigheden råder over med hensyn til tjenestens krav og ansøgeres kvalifikationer og evner, navnlig ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasse A 1 og A 2.

20 For så vidt angår den påberåbte overtrædelse af vedtægtens artikel 27, stk. 3, har Rådet gjort gældende, at luxembourgske statsborgere på udnævnelses-

tidspunktet ikke var tilstrækkeligt repræsenteret i kategori A ved Rådet, og at det således ikke kan hævdes at have optrådt partisk derved, at beslutningen om at udnævne J. J. Kasel tog hensyn til afgørelser truffet af Rådet den 15. og 16. september 1980 under dets 655. samling. Rådet har i denne forbindelse henvist til Domstolens praksis vedrørende den afgørende rolle, som nationaliteten kan spille for at sikre en geografisk balance i en situation med lige velegnede ansøgere. Rådet har gentaget, at Kasel besad alle fornødne kvalifikationer, og har endelig gjort gældende, at det alene tilkommer ansættelsesmyndigheden at vurdere, hvorvidt ansøgerne er lige egnede. Rådet har til støtte herfor gjort gældende, at de nævnte skriftlige afslag til de ansøgende tjenestemænd fra institutionen ikke blot henviste til den geografiske balance, men ligeledes til ansøgernes kundskaber og erhvervserfaringer, samt til, at hensynet til det førstnævnte element var sekundært. Endelig har Rådet anført, at afslaget på ansøgningen fra en luxembourgsk A 3-tjenestemand ved Rådet viser, at sagsøgerens standpunkt er grundløst. Det faktiske forhold var, ifølge Rådet, at alle »interne« ansøgere fik afslag på deres ansøgning på grund af deres utilstrækkelige kvalifikationer.

21 For så vidt angår anbringendet om magtfordrejning, har Rådet efter en detaljeret gennemgang af de af sagsøgeren påberåbte indicier gjort gældende, at de hverken er relevante eller tilstrækkelige, og har i øvrigt påberåbt sig den vide skønsbeføjelse, som er tillagt ansættelsesmyndigheden på dette område.

22 Inden der tages stilling til den af parterne fremførte argumentation, skal det først fastslås, hvorledes den af Rådt i sagen anvendte ansættelsesprocedure med henblik på besættelse af den ledige stilling som direktør for budgettet og vedtægten (lønklasse A 2), retligt skal bedømmes.

23 I vedtægtens artikel 29, stk. 1, bestemmes det, at ansættelsesmyndigheden ved besættelse af ledige stillinger i en institution først skal undersøge: a) mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen, b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen, og c) ansøgninger om overflyttelse, indgivet af tjenestemænd i andre af de

tre Fællesskabers institutioner, og derpå gennemføre en udvælgelsesprocedure baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver, eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. I artiklens andet stykke bestemmes det, at en anden fremgangsmåde end udvælgelsesprocedure kan tages i anvendelse af ansættelsesmyndigheden ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2, samt i særlige tilfælde ved ansættelse i stillinger, der kræver specielle kvalifikationer.

24 Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesproceduren i den foreliggende sag i sin første fase, nemlig forfremmelse af tjenestemænd inden for institutionen, var støttet på artikel 29, stk. 1, litra a), og i sin anden fase, nemlig ansættelse uden udvælgelsesprøve, var støttet på samme artikels stk. 2. Rådet har derimod gjort gældende, at den anvendte procedure som støttet på vedtægtens artikel 29, stk. 2, fraveg proceduren i henhold til artiklens første stykke, idet Rådet i forbindelse med den pågældende stilling ville inddrage ansøgere fra de øvrige institutioner.

25 Ved bedømmelsen af den af ansættelsesmyndigheden anvendte procedure for besættelsen af den pågældende stilling, må der tages hensyn til stillingsopslaget af 18. juni 1981. Dette opslag, hvis gyldighed ikke bestrides af sagsøgeren, og som alle ansøgere har henvist til i deres ansøgninger, udgør den retsakt, som med hjemmel i vedtægens artikel 29, stk. 2, regulerer hele den pågældende ansættelsesprocedure uden at skelne mellem interne ansøgere og ansøgere fra andre institutioner. Denne procedure står åben for et stort antal ansøgere og forudsætter en forudgående sammenligning af de forskellige ansøgere ud fra betingelserne i stillingsopslaget og principperne i vedtægtens artikel 27.

26 Sammenholdt med artikel 7 fastslår artikel 27 med hensyn til ansættelse, forfremmelse og placering af tjenestemænd, at alle fællesskabsinstitutioner dels skal tage hensyn til tjenestens interesser, og ikke til statsborgerskab, dels skal sikre en udvælgelse på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabernes medlemsstater. Institutionen afstemmer disse krav indbyrdes, jfr. herved navnlig Domstolens dom af 6. maj 1969 (sag 17/68, Reinarz, Sml. 1969, s. 24), når den i tilfælde, hvor de forskellige ansøgeres kvalifikationsbeviser stort set må ligestilles, anvender statsborgerskabet som udslaggivende faktor for at opretholde eller genskabe en geogra-

fisk ligevægt. I alle andre tilfælde må behovet for at bøde på en geografisk uligevægt imidlertid vige for tjenestens krav og vurderingen af ansøgernes personlige kvalifikationer. I den foreliggende sag kunne ansættelsesmyndigheden således retmæssigt lade statsborgerskabet være udslaggivende, dog på betingelse af, at den i forvejen og på grundlag af en sammenlignende prøvelse havde fastslået, at ansøgernes kvalifikationer i alt væsentligt var de samme.

27 Med henblik på at få konstateret, om denne betingelse er opfyldt, har Domstolen anmodet Rådet om at fremlægge akterne vedrørende den sammenlignende prøvelse af ansøgernes faglige kvalifikationer. Rådet her hertil svaret, at sådanne akter ikke findes, hvorpå Domstolen har anmodet Rådet om at meddele tidspunktet for den sammenlignende prøvelse af ansøgerne og alle andre forhold, som kan tjene til oplysning af de omstændigheder, under hvilke ansættelsesproceduren er blevet afviklet. Rådet har den 31. januar 1983 fremsendt sine svar og de udbedte dokumenter, herunder den ovenfor omtalte skrivelse af 31. januar 1983 fra Rådets generalsekretær.

28 På baggrund af det anførte skal der først tages stilling til anbringendet vedrørende tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27, stk. 3, hvorefter ingen stilling må forbeholdes for statsborgere fra en bestemt medlemsstat.

29 Blandt de omstændigheder, som er af betydning for bedømmelsen af dette anbringende, er i første række forbindelsen mellem Rådets afgørelse af 15. og 16. september 1980 og udnævnelsen af J. J. Kasel til den pågældende stilling.

30 Denne forbindelse støtter sig på forhandlingerne i Rådet under dettes 655. samling i forbindelse med udnævnelsen af en dansker til ny generalsekretær for Rådet, efter at den fungerende generalsekretær, der var luxembourger, var blevet pensioneret. Det fremgår af forhandlingsprotokollen, at Rådet efter at have konstateret, at den nye generalsekretærs nationalitet ikke måtte være til skade for den luxembourgske repræsentation i Rådets generalsekre-

tariat, anerkendte, at udnævnelsen af den nye generalsekretær medførte en yderligere regional uligevægt i fordelingen af højere tjenestemandsstillinger i Rådets generalsekretariat, som med fornøden hensyntagen til kvalifikationer »i videst muligt omfang snarest bør udlignes«. Sammenfaldet mellem en række omstændigheder, såsom oprettelsen af en ny A2-stilling, udnævnelsesmyndighedens bestræbelser for at besætte stillingen så hurtigt som muligt og den af Rådet selv erkendte forbindelse mellem de beslutninger, der blev truffet under dets 655. samling, og udnævnelsen af J. J. Kasel, udgør et indicium, der skal tages i betragtning ved vurderingen af sagsøgerens anbringende.

31 Et andet indicium for betydningen af den rolle, som Rådets beslutning har spillet ved udnævnelsen af J. J. Kasel, fremgår af generalsekretærens skrivelse af 31. juli 1981, hvorved ansøgeren Feipel fik afslag på sin ansøgning. Denne skrivelse indeholdt intet svar på det bestemte klagepunkt, som var indeholdt i den skrivelse, der var vedlagt Feipel's ansøgning, nemlig at Rådet havde påtaget sig en forpligtelse til at besætte den A2-stilling, der var opslået ledig, »ved indplantning udefra af en luxembourgsk tjenestemand«, hvis navn, curriculum vitae og nuværende stilling var kendt.

32 Sagsøgeren har i sin til Rådets generalsekretær indgivne klage af 15. oktober 1981, der er vedlagt sagen, udtalt, at Luxembourgs udenrigsminister under den 655. samling i Rådet stillede krav om og fik godkendt, at det skulle være en luxembourgsk tjenestemand i lønklasse A 2, og klart tilkendegav, at der ikke kunne være tale om forfremmelse af en luxembourgsk tjenestemand i lønklasse A 3, der allerede gjorde tjeneste ved Rådets generalsekretariat, men at der blev hentet en luxembourger udefra (den såkaldte »indplantningsmetode«). Sagsøgeren mente sig derfor berettiget til at antage, at regeringen for den pågældende medlemsstat og ansættelsesmyndigheden på forhånd var enedes om at udnævne en bestemt person til en given stilling, allerede inden ansættelsesmyndigheden havde iværksat ansættelsesproceduren, der følgelig måtte anses som ulovlig. Klagen blev afvist af ansættelsesmyndigheden, uden

at denne tog stilling til det udtrykkelige klagepunkt, at den nyoprettede A2-stilling var blevet forbeholdt en statsborger fra en bestemt stat.

33 Indicierne for den særlige rolle, som J. J. Kasel's ansøgning har spillet, bekræftes af uregelmæssighederne i forbindelse med den af generalsekretæren fulgte ansættelsesprocedure, således som denne er beskrevet i generalsekretærens ovennævnte skrivelse af 31. januar 1983.

34 Det fremgår af denne skrivelse, at ansøgningerne fra de sytten interne ansøgere, som havde indgivet ansøgning inden for den i stillingsopslaget fastsatte frist, blev gennemgået på et møde, som fandt sted den 15. juli 1981, og i hvilket der — foruden generalsekretæren — deltog generaldirektøren for administrationen, personaledirektøren og kabinetschefen. Endvidere hedder det, at en tilsvarende gennemgang blev foretaget den 24. juli 1981 af ansøgningen fra den interne ansøger (dvs. ansøgningen fra Sacchettini), der havde indgivet sin ansøgning efter fristens udløb, og at generalsekretæren på grundlag af de nævnte sammenlignende undersøgelser besluttede, at ingen af disse ansøgere skulle udnævnes til stillingen. Den 24. juli 1981 gennemgik generalsekretæren J. J. Kasel's ansøgning og samme dato meddelte han skriftligt generaldirektøren for administrationen sin beslutning om at vælge sidstnævnte ansøger til den pågældende stilling.

35 Det skal bemærkes, at den skildrede fremgangsmåde udelukker, at der er sket en sammenlignende prøvelse af de forskellige lovligt indgivne ansøgninger. Således har generalsekretæren selv udtalt, at hans beslutning om at afvise de interne ansøgninger blev truffet på grundlag af »sammenlignende undersøgelser«, som udelukkende vedrørte tjenestemændene ved Rådet. Navnlig vedrører de i skrivelsen nævnte to »sammenlignende undersøgelser« for den førstes vedkommende (den 15. 7. 1981) de ansøgninger, der var indgivet inden for den i stillingsopslaget fastsatte frist, og for den andens vedkommende (den 24. 7. 1981) ansøgningen fra Sacchettini, som ligeledes var tjenestemand ved Rådet, men som havde indgivet sin ansøgning for sent. Da ansættelsesmyndigheden imidlertid ifølge stillingsopslaget og reglerne for udvælgelsesprøver er forpligtet til ikke at tage hensyn til ansøgninger, der indgives efter fristens udløb, kunne prøvelsen af Sacchettini's ansøgning ikke have nogen virkning — hvilket heller ikke var tilfældet — i forhold til den

allerede den 15. juli 1981 foretagne undersøgelse af de rettidigt indgivne interne ansøgninger. Heraf følger, at det eneste grundlag, som beslutningen om at afvise de interne ansøgninger støttes på, er den prøvelse, der blev foretaget inden udløbet af ansøgningsfristen, nemlig den 15. juli 1981, af generalsekretæren i overværelse af generaldirektøren for administrationen, personaledirektøren og kabinetschefen. Da J. J. Kasel's ansøgning blev efterprøvet individuelt den 24. juli 1981 følger heraf, at der ikke er sket en sammenlignende prøvelse af alle ansøgere til den pågældende stilling.

36 Endelig bemærkes det, at den ovenfor beskrevne ansættelsesprocedure ikke svarer til den, som er omtalt i begrundelsen i skrivelsen af 31. juli 1981, hvormed der blev givet afslag på sagsøgerens ansøgning. Da begrundelsen for afslaget navnlig støttedes på den geografiske ligevægt, implicerer dette, at ansættelsesmyndigheden har anset de interne ansøgere for stort set at være lige så kvalificerede som den valgte, eksterne ansøger. Imidlertid har dette ikke kunnet fastslås af generalsekretæren, da der i sagen ikke er sket en sammenlignende prøvelse af samtlige ansøgninger. Generalsekretærens henvisning til den geografiske ligevægt i sit afslag på sagsøgerens ansøgning er således et yderligere forhold, der godtgør berettigelsen af det her efterprøvede anbringende.

37 På grundlag af det foregående må det herefter konstateres, at den rolle, som J. J. Kasel's ansøgning har spillet på grund af hans luxembourgske nationalitet, overskrider grænserne for den lovlige anvendelse af den geografiske ligevægt som kriterium i medfør af vedtægtens artikel 27, og at den pågældende nyoprettede stilling i virkeligheden blev forbeholdt en statsborger fra en bestemt medlemsstat for at imødekomme de krav om kompensation som »snarest« skulle ydes denne stat ifølge Rådets afgørelser af 15. og 16. september 1981, hvori kravet om hensyntagen til de fornødne kvalifikationer i øvrigt også nævnes.

38 Det må herefter fastslås, at Rådets ansættelsesmyndighed ved at forbeholde stillingen for en statsborger fra en bestemt medlemsstat har tilsidesat vedtægtens artikel 27, stk. 3.

39 Det findes herefter ufornødent at tage stilling til de øvrige anbringender, hvormed sagsøgeren har anfægtet de påklagede beslutninger.

40 Den af Rådets generalsekretær trufne afgørelse om at udnævne J. J. Kasel i stillingen som direktør for budgettet og vedtægten (GD A, direktorat III), som meddelt den 11. september 1981, bør således annulleres. Generalsekretærens afgørelse om at afvise sagsøgerens ansøgning og hans klage af 12. oktober 1981, som meddeltes ham henholdsvis den 31. juli og 18. december 1981, må følgelig også annulleres.

Sagens omkostninger

41 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at bære sagens omkostninger. Da Rådet har tabt sagen, tilpligtes det at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Den af Rådets generalsekretær trufne afgørelse om at udnævne J. J. Kasel i stillingen som direktør for budgettet og vedtægten (GD A, direktorat III), som meddelt vedkommende den 11. september 1981, annulleres.**

2. Generalsekretærens afgørelser om at afvise sagsøgerens ansøgning og hans klage, som meddeltes ham henholdsvis den 31. juli og den 18. december 1981, annulleres.

3. Rådet betaler sagens omkostninger.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. juni 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

A. O'Keeffe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 10. MARTS 1983 [1]

Høje Domstol.

I 1981 blev der til Ministerrådets stillingsoversigt føjet to nye direktørstillinger. En af disse anvendte Rådet til en nyoprettet stilling som direktør for budgettet og vedtægten i generaldirektorat A.

Personalet blev af Rådet orienteret om denne stilling ved en meddelelse af 17. juni 1981, der imidlertid — med hensyn til ansøgningsbetingelser og ansøgningsfrist — blev ændret henholdsvis den 24. juni 1981 og den 6. juli 1981.

Inden ansøgningsfristens udløb den 22. juli 1981 havde 17 A3-tjenestemænd hos Rådet, herunder sagsøgeren i den foreliggende sag, ansøgt om den opslåede stilling. Der blev imidlertid meddelt afslag på alle ansøgninger, hvilket tillige gjaldt en ansøgning, der var indgivet efter fristens udløb. Dette meddeltes 17 af ansøgerne i ligelydende skrivelser af 31. juli 1981, som indeholdt følgende afgørende sætning: »Ved stillingens besættelse er det således nødvendigt at tage hensyn til ikke alene de for denne ledende stilling nødvendige fagkundskaber og erhvervserfaringer, men også opretholdelsen af den geografiske

1 — Oversat fra tysk.